

Kapitel 1

Flickan i hörnet

Splash. Det finns inget som jag hatar som det ljudet.

Splash.

Splash dånar det inne i huvudet.

Jag håller för öronen hårt men hör ändå. Ljudet måste sitta kvar inne i huvudet någonstans.

Efter ljudet kommer smärtorna.

Det gör de alltid.

Smärtorna kastar sig över mig som utsvultna tigrar, de river sönder och bränner och jag känner ansiktet smälta och köttet från armarna och ryggen ätas upp av syran.

Den gången HAN kastade syra i ansiktet på mig skrek jag.

Jag skrek. Och skrek och skrek tills jag inte hade någon röst kvar.

Nu skriker jag inte lika mycket.

I alla fall inte lika ofta.

Men varje gång skriken väljer upp ur mig kommer den gamla kvinnan och hukar sig bredvid mig och slår armarna om mig. Hon sitter kvar tills jag lugnat mig.

Hon har ställt fram en fåtölj till mig och ett bord.

- Sitt i fåtöljen, säger hon, den ser lite ful ut, men den är bekväm.

Jag föredrar att sitta nerhukad i hörnet.

Jag har alltid armarna runt benen och lutar mig mot hörnets väggar. Det känns på något sätt tryggt att sitta där. Jag har alltid den röda sjalen över huvudet. Även om jag vet att jag är ensam i rummet hänger jag sjalen över mig så att den döljer ansiktet.

Ingen ska behöva se mig.

Första tiden i det här gamla förfallna huset, i Dinnernas hus, grät jag i timmar varje dag. Nu gråter jag inte så ofta. Jag äter upp riset som den gamla kvinnan ställt fram på bordet. Sen sätter jag mig i hörnet igen.

Jag sätter mig på huk och ser till att den röda sjalen täcker hela ansiktet. Sen slår jag armarna runt benen och låter ansiktet sjunka neråt. Jag är van att sitta så här. Jag kan sitta i timmar i den här ställningen.

I dag känner jag mig ovanligt lugn. Därför kanske det kommer att fungera. Jag vill försöka locka fram den där andra filmen som jag vet också finns inne i mitt huvud.

Filmen om mig.

Filmen om mig före katastrofen.

Kapitel 2

En film om en glad flicka

Det är när jag lyckas låta bli att tänka på HONNOM och på SYRA och på MITT ANSIKTE som det brukar gå. Jag känner en liten gnista av glädje nu, för jag märker att det fungerar.

Jag blundar och den ena bilden efter den andra växer fram innanför ögonlocken.

Jag ser mig själv alldeles tydligt och jag är liten. Jag ser en glad skolflicka. Jag skuttar ivrigt iväg till skolan. Det är min första skoldag. Jag har mina vita skolkälder på mig och en svart axelväska.

I väskan har jag mina första skolböcker och en penna och ett rosa suddgummi som luktar gott.

Mamma står kvar i dörren.

– Jag är stolt över dig, Marzia, säger hon innan jag rusar iväg.

När jag vänder mig om ser jag att mamma stå kvar i dörren. Hon ler och höjer handen till en vinkning.

Jag vinkar tillbaka.

Sedan jag försvunnit till skolan går min mamma till sitt arbete. Hon är hembiträde. Nu ser jag henne ock-

så tydligt. Hon är hos familjen där hon arbetar. Hon står i köket och sköjer grönsaker och börjar skära dem i bitar. Hon sjunger. Hennes hår är svart och glänsande. Fruen i huset arbetar på bank och är borta hela dagen. Det är min mamma som lagar deras mat, städar och tvättar deras kläder. Nu går hon ut ur huset med ett fäng väta kläder över armen. Hon hänger upp kläderna på ett streck ute i trädgården. Vinden får kläderna att fladdra som fjärlar.

Min skola är bara för flickor. Vi är 193 flickor i klassen. Vi räknar tal. Jag räknar talen fort och alla blir rätt. Jag tycker mycket om matte. Några pratar under lektionen. Fröken stegar argt ner till dem och slår dem hårt på fingrarna med en linjal.

Jag har aldrig blivit slagen.

Min bästa vän Maksuda bor i grannhuset. Hon går i en annan skola, men vi leker varje eftermiddag. Hennes familj har teve. Efter skolan sätter vi på teven. Bäst tycker vi om indiska långfilmer. Vi dansar när det är indiska långfilmer. Vi härmar dansöserna i filmerna från Bollywood och dansar framför teven och skrattar tills vi faller omkull.

Min pappa brukade säga att jag hade ett smittande